

AZRA İMRAN ÖZTÜRK

Gaziosmanpaşa Mustafa Yeşil İmam
Hatip Ortaokulu

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

PALTO

“Böö!” Diyerek hikâyesine son verdi Korkusuz. Çocuklar onun hikâyelerinden çok korkarlardı. Her cuma akşamı köy kahvesinde toplanırlardı. Korkusuz Kışla köyünün ağabeyiydi. Ağabey olmasının ve bu kadar tanınmasının nedeni yirmi yıldır köylülerin tüm çabalarına rağmen hiçbir şeyden korkmamasıdır. Sanki Allah ona korku duygusunu vermemiş gibiydi. Zaten lakabı da bu yüzden ‘Korkusuz’du. Köylüler hep onunla iddiaya girerdi. Herkes Korkusuz’un bir parça bile olsa korkabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden:

-Sen bundan korkarsın, bunu yapamazsın, var mısın iddiaya? Gibi şeyler söylerlerdi. Ama o bu iddialardan sıkılmıştı. Köylüler çocuklar da dâhil olmadan Korkusuz’un korktuğunu görmek istiyordu. “Senin korktuğunu görmeden bana ölmek haram.” diye espri yapan yaşlılar bile oluyordu. Korkusuz resmen köylünün eğlencesi haline gelmişti. Yine bir cuma akşamı hikâye anlatmak için kahvede çocukları bekliyordu ama şimdi daha heyecanlıydı çünkü bu seferki hikâyesi daha da korkunçtu. Çocukların gelmesini beklerken tahta sandalye tepesinde uyu-ya kaldı. Çocuklar zaten ayda bir aynı büyükler gibi korkusuzu korkutmaya çalışıyordu. Çocuklar ellerini kaldırdı ve hepsi aynı

anda 'üüüüç, ikiiii, biiiir' diye fısıldadılar. Bu sefer hazırlıklı gelmişlerdi. Bir önceki korkutma planları pek fazla işe yaramamıştı. Hatta baya kötü olduğunu kendileri bile kabul etmişlerdi. İlk planlarında ışık kapanmış, iri kıyım bir çocuğun tahta sandalyeyi yere fırlatmasıyla olmuştu. Sandalye bile kırılmıştı. Ama malum kişi korkmamıştı.

Şimdi ki planları onlara göre çok iyiydi. Bir çocuk annesinden aldığı bembeyaz çarşafı kafasına geçirdi. Diğeri ışığı kapattı. Kalan çocuklar ise gülmemek için ellerini ağızlarına kapattı. Akılları sıra hayalet olup Korkusuz'a korkma emrini vereceklerdi. Hayalet kılığına giren çocuk yavaş adımlarla yürüdü ve Korkusuz'un omzuna dokundu. Aynen şunları söyledi:

-Kalk evlat, beni yukarıdan gönderdiler, sana söyleyecek iki çift lafım var.

Korkusuz hafifçe kafasını kaldırdı;

-Ne var Hayalet Emmi, dedi.

Yine çocukların oyunu olduğunu anlamıştı. Ama oyunu bozmak istememişti. Çocuk devam etti:

- Sus da lafımı dinle! Artık korkman gerek yoksa başına çok kötü işler gelecek, dedi ve yavaşça odadan uzaklaştı. Üzerindeki çarşafı hemen tezgâhın üzerine bıraktı. Ve diğer çocuklarla beraber ışıkları yakıp ellerine içi çay dolu tepsiyi alıp Korkusuz'un yanına gittiler. -Amma da uyudun, rüya mı gördün yoksa? Korkusuz ağabey saatlerdir senin uyanmanı bekliyoruz, dedi.

Korkusuz bu soruyu duyduktan sonra emin olmuştu çocukların oyunu olduğundan. Zaten zeki biriydi, anlaması zor olmazdı. Biraz duraksadıktan sonra çocuklara cevap verdi:

- Evet evet rüya gördüm. Tuhaf bir rüyaydı. Anlatsam inanamazsınız, dedi.

Çocuklar derin bir oh çekti. Korkusuz'un olayı anlamadığını düşündüler. Ayakta duran çocuk bir sandalye çekti Korkusuz'un yanına oturdu.

-Ne olmuş rüyanda Korkusuz Ağabey? Neye inanamazmışız biz? Anlatsana! Dedi.

Korkusuz:

- Seve seve anlatırım ama biraz bekleyin mutfakta birkaç işim var hemen geleceğim, dedi. Çocuklar:

- Tamam bekliyoruz, dedikten birkaç saniye sonra akıllarına tezgâhın üzerindeki beyaz çarşaf geldi hepsine aynı anda jeton düştü ve 'duuuuur!' Diye bağıldılar. Korkusuz küçük bir tebesümün ardından çocuklara döndü;

- Ne oldu çocuklar, bir sorun yok inşallah? Dedi. Çocuklardan biri 'Var!' Diye bağırdı. Korkusuz:

- Neymiş o sorun? Söyle de bilelim, dedi. Bir an herkes sustu ve çocuklar kara kara söyleyeceği şeyi düşünüyordu. İçlerinde kıvrak zekâlı olan bir çocuk:

- Hayır gidemezsin şey... Çünkü... Biz senin anlatacağın hikâyeyi merak ediyoruz. Evet, evet çok merak ediyoruz. Hem artık korkmuyoruz senin hikâyelerinden! Dedi. Korkusuz:

- Biraz merak edin o zaman. Zaten su içip geleceğim. Size kuru bir boğaz ile hikâye anlatmamı istemezsiniz değil mi? Dedi. Aslında çarşaf fazla önemli değildi. Ama yine de Korkusuz'un aklında küçük bir şüphe dahi olmasını istemediler. Çocuklardan bir diğeri:

- İstedğin su olsun ben hemen getiririm, dedi. Korkusuz kaşlarını çattı. Hemen sinirlenen birisiydi. Bir şey karıştırmıyorsunuz umarım, dedi. Çocuklar Korkusuz'un sinirlendiğini anlamışlardı. Bu yüzden Korkusuz'un aklında kötü bir izlenim bırakmamak için küçük bir çocuk:

- Yok abi ne karıştıracamız sana da iyilik yaramıyor, dedi. Korkusuz "Peki öyle olsun siz zaten hiçbir zaman hiçbir şey karıştırmazsınız. Ben sizi yanlış tanımışım normal de uslu uslu çocuklarsınız zaten. Siz uslu uslu oturun o zaman, ben suyumu içip geliyorum." dedi. Çocuklar hep bir ağızdan sanki çalışmışlar gibi

'Of ya!' Dediler. Korkusuz kahvenin içindeki küçük, mutfak bile denemeyecek yere doğru ilerledi. Küçük tezgâhın üzerindeki çay bardaklarının yanında duruyordu beyaz çarşaf. Korkusuz'un da aklına bir plan gelmişti. Suyunu doldurdu ve birkaç yudum içtikten sonra bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. Çocukların yanına geldiğinde çocuklar yerdeki minderlere oturmuş meraklı meraklı Korkusuz'a bakıyordu. Aslında ilk zamanlarda herkes sandalyelere dizilirdi ama Korkusuz'un anlattığı bir hikâyeden korkup sandalyeden aşağı düşüp kolunu inciten Barış'tan sonra herkes tarafından mindere oturma kararı alınmıştı. Korkusuz başköşedeki mindere oturdu ve çocuklara bir şey çaktırmamaya çalıştı. Aynı şekilde çocuklarda Korkusuz'dan meraklarını saklamaya çalıştılar. Birkaç dakika sonra Korkusuz: "Evet çocuklar çok merak ettiğiniz korku hikâyesini anlatmaya başlıyorum. Siz korkmadığınızı söyleyince daha da korkunç bir hikâye anlatmaya karar verdim." dedi. Çocuklar 'korkmuyoruz' dediklerinde yalan söylemişlerdi. Bu yüzden şu an tedirgin olmuşlardı. Bir çocuk arkadan atıldı:

-Aman ağabey ben hala korkuyorum, sen en iyisi başka bir hikâye anlat, dedi. O da zaten bunu bekliyordu. Hay hay, dedi. Korkusuz'un aklındaki hikâye çocukların ona yaptıklarıydı. Bununla çok dalga geçecekti Korkusuz. Başladı anlatmaya:

-Köyün birinde hiçbir şeyden korkmayan bir adam varmış. Bütün ahali o adamı korkutmaya çalışmışlar, çocuklarda dâhil. Sonra bir gün çocuklardan biri çarşaf alıp kafasından geçirmiş. Akli sıra hayalet olacaktı, diye anlatırken daha hikâyenin başında anlamışlar, kendilerinin onu korkutmaya çalıştığını anladığını. Son cümlelerde hayalet kılığına giren çocuk Korkusuz'un lafını bölüp "Tamam abi yeter artık." dedi. Korkusuz gülmeye başladı. Günlerce hatta haftalarca çocuklarla dalga geçti. Çocuklar gerçekten çok alınmışlardı. Bu korkutma meselesi onlar için çok önemli bir hal almıştı. Bir gün çocuklar kahvedekilerle

oturuyordu. Çocuklar ayrı bir masada oturmuş. Kara kara düşünüyorlardı. Onlara kıyasen kahvedekiler çaylarını yudumlayıp konuşuyorlardı. Çocuklardan biri ortaya atıldı:

-Hasan abi korkusuz abinin bizimle nasıl dalga geçtiğini herkes biliyor. Buna bir çözüm bulmalıyız. Hepimiz birleşip bir şey yapalım, dedi. Hasan Ağabey aynı Korkusuz gibi çocukları çok severdi. Ona cevaben "Canıma minnet zaten buradaki işlerimiz bitti." Çocuklar, Hasan Ağabeyleri ve birkaç adam daha masaları birleştirip oturdular. Başladılar düşünmeye. Ahmet Ağabeyin aklına dâhiyane bir fikir geldi. Akşama doğru kahveden evlerine dağıldılar. Yarın kahvede Korkusuz ile iddiaya gireceklerdi. Öğlene doğru kahveye geldiklerinde Korkusuz'u beklemeye başladılar. Birkaç dakika sonra Korkusuz da kahveye geldi. Ve iddiaya girme teklifi ettiler. Korkusuz: "Yine mi?" Diye bir cevap verdi. Ahali böyle bir cevap bekliyordu. Ama Korkusuz'u ikna edebilecek o cümleyi söyledi: Nam-ı diğer 'Hayalet'.

-Sen bu iddiaya girersen ve kazanırsan bir daha kimse seninle iddiaya girmeyecek. Korkusuz onlara: "Peki tamam, ne yapmam gerekiyor?" Dedi. Hasan Ağabey:

-Gece saat birde köy mezarlığının ortasındaki çeşmenin yanındaki mezarlığın başına şu sopayı şu çekiçle çak.

Korkusuz: "İyi de buradaki korku nerede?" Diye sordu. Çocuklardan biri: "Sen zaten korkunun nerede olduğunu bilemezsin, eğer bilseydin korkmuş olurdun." dedi. Korkusuz: "Peki tamam" dedi. Gece saat birde yeni aldığı uzun siyah paltosunu giyip evinden çıktı. Korkusuz'un bir elinde sopa bir elinde çekiç vardı. Karanlıktan dolayı mezarlığa zar zor gelmişti. Çeşmeyi buldu ve yanındaki mezarlığın başına sopayı çakmak için eğildi. Sopayı çakmak için dakikalarca uğraştı. Ve sonunda sopayı çakabilmişti. Bir iddiayı daha kazanmıştı. Tek yapması gereken mezarlıktan çıkıp çocukların yanına gitmekti. Eğildiği yerden kalkmaya çalıştı. Fakat kalkamadı. Tekrar denedi yine olmadı.

Defalarca denedi. Neden kalkamadığını anlamaya çalışıyordu. Ama olmuyordu, korkmaya başladı. Daha önce bu duyguyu hiç yaşamamıştı. Nasıl korkabilirdi? Hatta kendisi bile anlamıştı korktuğunu. Zaten gecenin bir vakti oraya gitmesi bile herkesin yapamayacağı bir işti. Ne yapacaktı şimdi? Bağıramazdı. Çünkü bağırsa da kimse onun sesini duymazdı. Ama yine de şansını denedi ve var gücüyle bağırdı. Fakat sesini duyan hiç kimse olmadı. Kimse ona yardım etmeye gelmeyecekti. Cesaretini toplamaya çalıştı. Buradan yalnız kendi çabasıyla kurtulacağını biliyordu. O yüzden tekrar kalkmayı denedi. Ama yine olmadı. Sanki gizli bir el onu tutuyordu. Var gücüyle tekrar denedi. O sırada dengesini kaybetti ve düştü. Kafasını sert bir şekilde mezarlık taşlarından birine çarpmıştı. O anda bayıldı. O şekilde saatlerce kaldı. Artık güneş doğmuştu. Çocuklar Korkusuz'un ortalarda görünmediğini anlayınca mezarlığa ona bakmaya gittiler. Korkusuz mezarlıkta upuzun yatıyordu. Çocuklar onu uyandırmaya çalıştılar. O anda kafasından kan sızdığını fark ettiler. Hemen çocuklardan biri yardım çağırmaya gitti. Uyandığında bir hastane odasındaydı. Etrafında çocuklar vardı. Ve kendinden bir haber: “Bana ne oldu? Sopayı çaktıktan sonra ayağa kalkamadım. Sanki bir el beni tutuyordu. Çok korktum, korkunun ne olduğunu fazlasıyla anladım.” Çocuklardan biri anlatmaya başladı:

-Biz seni mezarlıkta baygın halde bulduk. Ayrıca iddiayı kazandın söylediğini yaptın, ama kalkamamanın sebebi sopayı paltonla birlikte çakmışsın. Buda seni galiba çok korkutmuş. Bundan sonra bizimle iddiaya girerken bir daha düşün, dedi. Korkusuz gülmeye başladı. Herkes ne oldu dercesine birbirine baktı. Korkusuz aynen şunları söyledi:

-İnanabiliyor musunuz? İlk defa korktum, hem de bir palto yüzünden.